

גורסה תימו

שאלות

זמני פמיסת ויצאאת השבת

פרישה	כמיסה	יציאה
נשא	19:25	20:30
בהעלתך	19:28	20:32
שלח	19:29	20:33
קרח	19:30	20:33

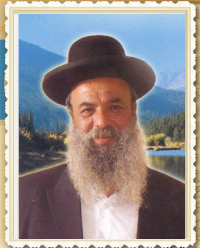

לפי זמן ת"א:
לזמן ירושלים יש להוסיף
15 דקות לניסת השבת
לזמן חיפה להוסיף 9
דקות לניסת השבת.

ירחון לחודש סיון הגשעיו ליצירה בשכ"ז לשטרות
העורך: שמואל מחפוד יצ"ו כתובת המערכת: רחוב הגר"א ו, רה"ע

מאת: מו"ד המגן ההגל איתן במל-אל של-טיא

מצר' רצוני

מעלת למוד התורה

מגיע זמן שחרורו מן הכלא, סופר יום אף על פי שידוע
את תאריך שחרורו, וזאת משום רב כמיהתו וצפיתו ליום
המיחל, משום כך אנו מצויים לספר יום יום עד יום מתן
תורה, שהרי בזכות התורה הקדושה נעשינו בני חורין.

וכמו שמובא בגמרא, אין לך בן חורין אלא מי שעוסק
בתורה. ולכן כל אחד מישראל מצוה לספר, כי כל יחיד
מצפה ומיחל להיות בן חורין. ללמדך שהתורה משחררת
את האדם מכל הצרות, היסורים והשעבודים של העולם
הזה.

כתוב בתורה: "וספרתם לכם ממחרת השבת
מיום הביאתכם את עמך התנופה שבע שבתות תמימת
תהינה. עד ממחרת השבת השביעת תספרו חמשים
יום" (ויקרא כג, טו-טז).

התורה הקדושה מצוה אותנו לספר את ספירת
העמר ממוצאי יום טוב הראשון של פסח עד חג
השבועות שהוא יום מתן תורה. כל אחד ואחד מישראל
מצוה לספר בעצמו. ישנה מחלקת בין הפוסקים אם
יוצאים ידי חובת הספירה על ידי שמיעה מדין שומע
כעונה, כלומר שהחזן יספר ויוציא את הצבור ידי
חובתם. והמנהג בכל קהלות ישראל שכל אחד סופר
לעצמו. ואפילו למנהגנו, מנהג יהודי תימן, שהחזן מברך
ומוציא את הצבור ידי חובתם זהו רק בברכה, אבל
את הספירה כל אחד סופר בעצמו. וצריך להבין מדוע
אין אנו יוצאים על ידי החזן גם בספירה כשאר מצוות
שתלויות בדבור כגון קדוש בשבת, קריאת המגלה ועוד.

ועוד יש להבין מה טעם יש בספירה זו. אם כדי
לדעת מתי חג השבועות, מדוע בשאר חגים אין ספירה.
הדבר מלמדנו את מעלת חג השבועות הוא חג מתן
תורתנו הקדושה, ומה קרה
במתן תורה לעם ישראל.

ידוע שעם ישראל קבלו
חרות במתן תורה. ולכן
שמו הנוסף של החג הוא
חג החרות ומבאר בגמרא:
חרות משעבוד גלויות,
חרות מיצר הרע, חרות
מן השטן, חרות ממלאך
המות. וכמו שאסיר בבית
הכלא שמתבשר שעוד מעט

צבר הסורר

המשך סדר סעודה שניה אצל אבותינו

בעלון הקודם הצגנו את תאורו של ר' יהודה לוי נחום בספרו "מצפונות
יהודי תימן" כיצד היה הסדר לפני סעודת שבת בבקר אצל אבותינו, וכעת
נציג את דבריו על הסעודה עצמה: לאחר הנטילה ולאחר שהשלחן ערוך
בצרכי סעודה, נוטל האב שני כפרות לחם ומברך המוציא, וכלם עונים
אמן. תחלה הוא בוצע במקום שהלחם אפוי יותר, וטובל את הפרוסה
במלח ואוכל. תוך כדי לעיסה הוא פורס פרוסות קטנות לכל אחד ואחד
מכפר הברכה וסועדים את לבם בלחם וחלבה, הריס ושאר תבשילים.
ההורים מפקחים על ילדיהם בשעת האכילה. לפעמים נשמעת הערה
לאחד הילדים איך הוא צריך לאכל, או שעליו לפרס את הלחם אך ורק
בשלוש אצבעותיו, הינו: האצבע, האמה. והאגודל לבד, תוך לחיצת רקיק
הלחם בשלחן, מפני שלא מדרך הנימוס לפרס את הלחם בשתי ידיו. וכן
לפעמים נשמעת הערה על טבילת הפרוסה במקום ובחלבה, כי בהרימו

את הפרוסה מהמרק הוא צריך לזקף
אותה כלפי מעלה, כדי שלא יטפטף
מרק על השלחן ועל בגדיו. כן מעירים
לילד כי האכילה תהיה במתון ובנימוס
שלא יהיה נראה כזולל. וכך מקבלים
הבנים והבנות את חנוך אכילתם בבית,
כדי שלא יתביישו ויבישו את ההורים
בהמצאם בין אנשים. את מנת הבשר
אין הילדים רשאים לקחת לעצמם עד
שאחד ההורים מחלקה להם. גומרים
את הסעודה, האב מברך בקול, ומדי
פעם בפעם הוא מרגיל את הילדים לברוך
ברכת המזון על פה.

ראו כמה דרך ארץ היתה לאבותינו
בתימן. יהי רצון שנהגה כך גם אנו
וילדינו.

מאכלות תימן

מיהו יהודי

(מבסס על פי הרב ע. חגיבי ז"ל, מתוך הספר "אגדות תימן" אשר יצא לאור בקרוב)

מלחמה שערה, לבני קטורה הארורה. לנקם בהם נקם, ולהשביט צחוקם, ולהשיב להם את הכלב אל חיקם. מהר יגיד אל הבור, והתאזר כגבור. תפש את ראש הכלב בידו, והרים את הראש לבדו, והניעו הנה והנה, פעם שמאלה ופעם ימינה, כהנו מכל צד ומכל פנה, התבונן היטב בצדעיו, ופסק באזניו כל הנצבים, יהודים וערבים: "זה לא יהודי, אדוני, בשום אופן ופנים". שמעו הרשעים את פסק הדין, מפי יושב על מדיו, ובאו בטרוניה נגד מארי סעדיה, ואמרו: "איך תוכל לטהר את הטמא, והלא הכלב כיהודי דומה, וזה דבר מקבל ומפרטם, בערי קדר ואדבאל ומבשם. ויען מארי סעדיה בהתול ואירנה, ובפנים שוחקות, ואצבעותיו על זקנו מחליקות: "רבותי! הלא עיניכם הרואות, שאין לו בצדעיו פאות, והרי היהודי נכר בסימניו, ומי לנו עדים יותר נאמנים מן הסימנים, המבדילים את היהודים התימנים". כשמע חברי הזיוף והנאוף, אמרו: "זהו חרוף וגדוף (להשוות את המסלמים לכלבים), ופגיעה במסלמים, על שכן ודמו לכלבים". וחקתם בערה בם, ומקרו לתבע עלבונם, בפני בית דינים.

אחר אלה הדברים הבאשים והמחפירים, עמדו היהודים בפני השופט בבני מרון, ובידיהם דורון, להשיב האף והחרון. השופט דבר אתם קשות, בחמה ושנים נוקשות. הוא גולל את אשמתם בלשון מרוטה, ואמר: "ישאל חטא, אתם היהודים אנשי הקסות, איכה תרחיבו פה בדברי לצות, לכנות מסלמים בשם כלבים? מה שמתר לבני חורין, אסור לכופרים וממרים". אזי קם מארי סעדיה ויקד ארצה, וברב תושיה ענה בלשון מליצה: "אדוני השופט המלמד, נוצר מגזע הנביא מוחמד! הסכת לדברי ישירים, ואל תשעה לשקרים. לא בנינו אדם בשם כלב, ולא אנו תעתענו בתמימי לב, השם בפרש מפינו לא יצא, והטענה מן האצבע מצויה".

שמע השופט את ההקשה ואת כל פרטי הפרשה, ולאחר שקבל את המנהג וקסף המשחה (=השחד), נח מזעפו והאריך אפו, ופסק באפן מדי, בשאלת 'מיהו יהודי'. וכה היה דברו לאשורו: "היהודים הם עם פאות, וזה להם האות, ובפאות הם נכרים, ונבדלים מן הנכרים, ומי שאין לו 'סימנים', אינו יהודי בשום פנים. על כן אנו פוסקים, על סמך העבדות והחקים, כי הטענה כוזבת, ואינה אלא עליה נתעבת. והמאמינים אין אמן בם, כי הכלב זדו מלבם".

והוסיף השופט כי מארי סעדיה הוא ראש הקהלה, ואין בשפתיו עולה, ולא מלה זולה, ועדותו כנגד מאה שקולה - וכל עד אחר זולתו, 'לכלב' תשליכו אותו.

מעשה שהיה בתימן, בשבת פרשת המן. היהודים יצאו אז מבית הכנסת, עם נשמה יתרה ורוח עולות, עטופים בטליתותיהם, נאים בהופעתם, פוסעים בנחת ובמנוחה, וכל פנים קבצו שמחה. "שבת שלום" זה אל זה מברכים, וישאל בני מלכים. באותה שעה חלפה סיעת ישמעאלים מן השפלים הנבלים, עמדו נאנחים, תוהים ומתאנחים, למראה היהודים השמחים. אמרו הישמעאלים איש אל אחיו: "שפר חלקם של אנשי הקסות, בחיי השבת במלבוש וכסות - מן המסלמים הצדיקים, ואיך נוכל להחריש ולהסכים. על כן בואו נשביט שמחתם, ונהפוך לחל שבתם".

נגש אחד הזדים, וספר ליהודים ספורי בדים אשר בדה מלבו ואמר: "יהודים! יהודים, רחמנים וגומלי חסדים, מצאנו בדרך, במרחק תחום שבת בערך, יהודי מאחיקם עצמכם ובשרכם, והוא נכר בלבושו ובכסויו ראשו, כי הוא מן האורחים הסובבים על הפתחים, שמת ברעב או בצמא, והאל יודע תעלומה".

והשני הוסיף ברע זדונו, יגלו שמים עונו: "זאת היא מצוה מן המבחר, ואל תדחו אותה למחר, ויש למנע בזיון המת, ולעשות עמו חסד ואמת, כי הוא מת שאין לו קוברים, מיושבי החצרים, ללא בן וללא בת, וראוי לחלל עליו את השבת".

השמועה עברה בקרב העדה, ולשמע הידיעה המחרידה, אמרו: "חובה לחקר ולדרש, ובדיני נפשות אין להקל ראש". נזעקו אל מחוץ לעיר זקן וצעיר, ובני הגר במצוקה לולים אותם להנחותם בדרך שולל למקום החלל. עמדו מחפשים ותרם, וינייחם להרים, אך לא מצאו גויה. אחזם הספק ולא יכלו עוד להתאפק. פנו אל הערבים מפיחי הכזבים, ושאלו: "איזה המת אשר אמרתם, אם כנים אתם? התרעם ראש השקרנים, על היהודים הספקנים, והורה על אחת הפתחים, ולשונו תדבר בדים: "קטני אמונה אתם, וגם במשה לא האמנתם, ובמזבח בעטתם, ולטעות עבדתם. ועתה שמעו נא המורים, אל תחשדו בכשרים".

חשו היהודים אל הבור במרוצה, משתאים לדעת אם אין כאן הלצה, אך אשר ראו עיניהם עורר בם פלצה, ומגדל המרמה והזהמה, של בני האמה (=בני הגר), הכו בתדהמה, וקולם נדם, והקפש כבודם, כי בבור היתה גוית כלב, ולא גוית אדם. ראו בני הגר את היהודים במבוכתם, ובאזלת דם, ונהנו בחכמתם ותרימיתם. התגרו ביהודים לתאבון, ואמרו: "הוי עם חכם ונבון, למה נפלו פניכם, וכי רמינו אתכם? הלא זה אחיקם, כמוהו כמוכם, הוא כלב ואתם כלבים, וישאל זה לזה ערבים".

אז נתר מארי סעדיה ממקומו - ולבו בל עמו, מרב חרונו וזעמו - להשיב

פיצוח ושששוש

חפשו בתוך התפוזת את שמותיהן של בתי הכנסת שהיו בצנעא בדור האחרון, הקיפו בתוך התפוזת, שלחו ואולי תזכו...
אלאוסטא, אלשיך, בדיחי, ג'זפאן, ג'מל, ג'רשי, ד'מארי, הפדךש, חבארה, ח'אגי, ט'ורי, בית יצחק, בחלאני, כסאר, מסורי, מסך, ס'אני, עואץ, עז'רי, ערק, פ'חס, צ'אלח, צ'עדי, ק'אפח, ר'עאני, ש'מעון, ש'רעבי, ת'נעמי.

ב	ד	י	ח	י	ד	ב	י	ת	י	צ	ח	ת	מ	ס	ו	ר	ה	ג	
ג	ר	ד	י	ר	י	ד	י	ב	ע	פ	נ	ס	ג	ד	ס	ז	ז	ז	
מ	כ	ע	ט	ש	י	ר	י	ב	ד	ד	א	ע	צ	י	ר	פ	ט	פ	
ל	ח	צ	ו	ל	ט	ו	ח	י	ר	י	מ	ק	י	ח	ב	א	ר	ה	א
ש	ל	א	ל	א	ו	ס	ט	ר	צ	ח	צ	ח	מ	מ	נ	ס	ח	ע	פ
ר	א	ל	ש	ע	צ	ו	ב	י	נ	א	ל	ח	כ	ח	ע	כ	ח	ל	נ
ע	י	ג	ח	ש	ר	ס	ב	ז	ד	ר	ה	ש	ק	א	פ	נ	י	א	י
ב	נ	מ	ר	ג	מ	ס	ע	ו	ד	מ	ר	כ	ס	א	ח	ת	ת	ח	ח
ה	ד	ד	ט	י	ר	ע	ו	ז	ר	ו	ש	ע	ע	כ	י	ר	ו	ס	מ
ג	מ	ד	י	צ	ח	ק	ו	מ	י	ק	ר	ב	ב	כ	י	ע	מ	ו	ס
ה	א	ש	ר	א	ר	י	מ	נ	י	ב	ד	י	ס	א	ר	ש	י	א	ו
נ	ר	ד	י	ר	י	ע	א	נ	י	ר	צ	א	ל	ח	ג	ר	ל	ר	ר
ג	י	ק	ב	י	ת	י	ר	ה	ר	י	ז	ע	ש	ס	נ	י	ש	א	ר
ל	ט	ש	פ	נ	ס	ח	י	ג	א	ג	ח	ר	ד	ר	י	פ	ב	מ	י

הזוכה לחדש אייר הילד הנעים נתאי קהלת הי"ו בין הפותרים נכונה יגדל מכאט מפאר, את הפתרונות יש לשלח לכתבת המערכת הג'ר"א 1 ראש העין. נתן לממש את הזכיה ב'נוסח תימן' ביריבויים 26 בני ברק.

האכה ונתה

ליל שבועות בתימן
בליל שבועות נהוג לקרא את "תקון ליל שבועות", ובו קוראים - האבות והילדים - את שלשת הפסוקים הראשונים והאחרונים מכל פרשה בתורה, וכך נוהגים גם בכל התנ"ך ובמסנה.

ליל שבועות היה נקרא "ליל אלקדך", כלומר, ליל הגבורה. לפי המקבל במסורת, בחצות הלילה מתרחש ניס פתיחת השמים, ומי שהצליח לכוון לאותו רגע בו השמים נפתחים - אזי כל משאלות לבו מתקיימות. הילדים בתימן היו נוטרים ערים בליל החג, יחד עם המבגרים שקראו את התקון, ובכדי שלא להרדם מעיפות היו ממתינים ומצפים לרגע זה, לזכות למלוי משאלותיהם.

(בעריכת הרב אלישע חן שליט"א על פי "מצפונות יהודי תימן")

נטלה מנירוסטה

נטלה מנירוסטה בדגמים חדשניים, חזקה וקלה במיוחד כ-2 דגמים שונים לבחירה.

במחיר של: 27 ש"ח
במקום: 80 ש"ח

המבצע מוגבל ללקוחות פרטיים ולא למשווקים ולחודש סיון בלבד. עד נגד המלא.
* ספרים * טליתות * דיסקים * לבוש תימני * גריל לפיתות * פלטה מתקפלת לשבת ועוד.
רחוב בירנבוים 26, בני-ברק א' ה' - 10:00-21:00, יום ו' 9:00-13:00
טל: 03-6781444-03 נייד: 053-3336661 www.nosachteiman.co.il

נוכחצע לחודש סיון